

אני ומנהל בית הספר שלי

מאת: עדי דואק

מר איתן בר לב הוא אישיות ענווה ואינה דומה למנהלים שפגשתי בעבר. מניחה אני שלניהול בית ספר לנוער בסיכון מחפשים אישיות בעלת "אני מאמין" שכזה, או אולי אופי האוכלוסייה בבית הספר הוא המאפשר דרך אחת להתנהלות.

המשרד של איתן הוא המשרד של כולם. בניגוד למנהלים רבים שמשרדם הוא היכל התהילה שלהם, במשרד של איתן אין שום תעודות הוקרה, תמונות של המשפחה ויתר פרטי גאוה המתעדים את סיפור חייו, מפעליו והצטיינותו של האישיות לה שייך החדר.

איתן נמצא מהבוקר ברחבת בית הספר, במסדרונות ולרגע אינו יושב במשרדו (רק אם יש איזו פגישה וגם זה לא אורך שעות על גבי שעות ולא מלווה בספלי קפה וקראסונים). בכל בוקר מקבל הוא את פני כולם בחיוך, בטפיחה על השכם, בחיבוק גברי ובלחיצת יד. לא פעם שמעתי אותו אומר "מזל שלא אני צריך לעמוד בשער ולהגיד למאחרים לא להיכנס. אני לא טוב בזה, מזל שיש את קובי שעושה את זה מעולה" – וזו לטעמי מעלתו של מנהל. לדעת את נקודות החולשה שלו ולפצות עליהם על ידי מינוי המתאימים לתפקיד.

מלבד ראיון הקבלה לבית הספר לא יצא לי לשבת איתו לשיחה פורמאלית. נכון שאין לנו קשר עמוק ולצערי הוא אינו יודע על הנעשה בשיעורי ואינו מעורב בתכנים או בהתנהלות השיעור וזה קצת חבל לי, אבל אני רואה כמה הוא עמוס ולא נח לרגע. הוא אפילו לא מתיר לעצמו לשבת לשתות קפה במהלך ההפסקות.

אני זוכרת את היום הראשון ללימודים בו עמדתי נבוכה נוכח הסיטואציה. יושבים בכתה לשיחת פתיחת שנה חגיגית כ 70 תלמידי שכבה ט' ו-י', לפנייהם עומד מנהל בית הספר ועוד שבעה מורים מפוזרים בניהם. המנהל מדבר בעוד תלמידים מניחים רגליים על הכיסאות, פתאום אחד מקלל את השני בצעקות, מישהו נותן לזה שלפניו מכות על העורף, לועסים מסטיקים, תלמיד מגלגל סיגריות, בקיצור חוסר כבוד זו מילה שלא יכולה להכיל את הסיטואציה. והמנהל עומד איתן (כשמו כן הוא) בדעתו ונינוח. מסביר על התנהלות בית הספר ותוך כדי מעיר פה ושם אבל ממשיך בדיוק מהנקודה בה הפסיק. מחייך, שומר על איפוק (לא מאולץ) וגם כשמגיעה קללה עסיסית מאחד התלמידים, הוא מעמיד אותה על טעותו מבלי להרים את קולו ולצאת מכליו, מנסה להסב את תשומת ליבם של חסרי השלווה היושבים בקהל על ידי "כמו שאני מכבד אותך מן הראוי שתכבד אותי". והפלא ופלא זה עובד. באמת! אם לא הייתי שם לא הייתי מאמינה. חוזר ואומר: אנחנו פה בשבילכם שוב ושוב ושוב.

ביום שישי השתתפתי במרוץ חולון עם בנות קבוצת הריצה שפתחתי לפני שלושה שבועות. זהו להן המרוץ הראשון. כבר ביום חמישי כשפגש אותי איתן במסדרון, הוא אמר לי כשחיוך גדול על פניו: "את מבינה איזה צעד מטורף את עושה? מוציאה בנות למרוץ? ממש כל הכבוד"...מעט מילים שאומרות המון. גם היום כשראה אותי אמר לי: "עשית עבודה טובה ממש". בנוסף לכך שלח מייל מפרגן: "באמת מרהיב וכל הכבוד. זה כיף שמכוונים גבוה ומצליחים. תודה על הכל. איתן." מחמם את הלב – מילים פשוטות, מעט מלל והרבה פרגון. כיף לפתוח כך את השבוע.

ללא ספק אני יכולה לראות איך בדרכו הוא מיישם את הכינוי בו נהג להשתמש רבות ברנקו וייס ז"ל "אידיאליסטים פרגמטיים" – חולם ושואף, בעל חזון תיקון אך עם זאת פרקטי וריאלי. ראש בשמיים, מכוון גבוה

ורגליים נטועות עמוק באדמה בעשייה היומיומית. מבין שאי אפשר הכל כאן ומיד, ומעריך נקודות ציון של התקדמות בדרך למטרה הרחוקה.